

Een geschenk van vriendschap

Lucy Stevenson

Kerktijdschriften

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal vond kort na de Tweede Wereldoorlog in Engeland plaats.

Hermann Mössner wandelde nerveus naar het kerkgebouw toe. Hij en zijn vrienden uit het kamp droegen nog steeds hun uniform, gemarkeerd met de letters 'P.O.W.'. Iedereen wist dat die letters krijgsgevangenen aanduidden. Wat zouden de leden van de gemeente denken? Zouden zij hem als hun vijand zien?

Het kerkgebouw stond vlak bij Leeds (Engeland). Maar Hermann kwam niet uit Engeland. Hij kwam uit Duitsland. Toen Hermann in de Tweede Wereldoorlog gedwongen moest vechten, was hij door Britse soldaten

gevangengenomen en naar een Engels gevangenenkamp gestuurd. Dit was na lange tijd weer zijn eerste keer in de kerk.

Hermann haalde diep adem terwijl hij op een van de banken plaatsnam. Hij zag de gemeentepresident, George Camm, vooraan zitten. President Camm was Hermanns vriend. Zijn glimlachende blik deed Hermann goed.

Enkele maanden geleden had president Camm Hermann in het kamp bezocht, nadat hij had gehoord dat hij daar het enige lid van de kerk was. Hermann was eerst wat bezorgd. Zou president Camm hem haten? Hun landen hadden immers in de oorlog tegen elkaar gevochten.

Maar toen Hermann en president Camm elkaar ontmoetten, schudden ze elkaar glimlachend de hand. Ook baden ze samen. Ze zongen liederen en spraken over

het evangelie. Ze namen zelfs samen van het avondmaal.

'Ik houd van u, mijn broeder', zei Hermann toen president Camm moest gaan. Hij zag tranen in president Camms ogen toen hij bij het afscheid naar hem zwaaide.

Daarna zocht president Camm Hermann elke zaterdag op. Hermann deed de rest van de week zijn best om het evangelie na te leven. Hij gaf zijn getuigenis aan de andere gevangenen terwijl ze op het land werkten. Hij beantwoordde hun vragen terwijl ze na een lange dag als ontspanning figuurtjes uit houtblokken sneden. Soms bad hij met hen.

'Hé, Hermann', had een van de gevangenen op een avond gezegd. 'Kan ik op zaterdag met jou en meneer Camm meedoen?'

Hermann keek op van het blok hout dat hij aan het snijden was. Hij glimlachte. 'Natuurlijk!'

'Ik ook?' vroeg een andere gevangene.

Hermann en president Camm waren erg enthousiast om meer gevangenen te onderwijzen. Al gauw wilden sommigen van hen zich laten dopen!

En nu Hermann in de kapel alle gezinnen zag die op de kerkdienst zaten te wachten, voelde hij zich vredig. Sommige leden waren in het begin niet op hun gemak in Hermanns buurt. Maar iedereen vertrouwde hem al snel. De andere gevangenen in het kamp die over het evangelie wilden leren, kregen toestemming om op zondag met Hermann mee naar de kerk te gaan. Hermann werd later zelfs als zondagschoolpresident van de gemeente geroepen.

Op een gegeven moment was het bijna Kerstmis. Hermann wilde iets doen om de leden te bedanken die

zo vriendelijk voor hem waren geweest. Toen kreeg hij een idee! De gemeente ging binnenkort kerstfeest vieren. Hermann verzamelde meer blokken hout en begon te snijden. Hij maakte één voor één autootjes, olifantjes, vliegtuigjes, treintjes en paardjes uit de blokken.

Uiteindelijk brak de dag van het feest aan. Iedereen at en zong samen kerstliederen. Hermann en zijn vrienden uit het kamp zongen kerstliederen in het Duits.

Toen haalde Hermann een grote zak tevoorschijn. Er zat houten speelgoed in, 40 stuks! Hermann gaf er een aan ieder jeugdwerkkind. Die kerst zouden ze nooit vergeten. ●

Hermann keerde na drie jaar in het kamp naar zijn familie in Duitsland terug. Jaren later bezocht Hermann hetzelfde kerkgebouw waar hij als krijgsgevangene was geweest. Sommige volwassenen vertelden hem dat ze nog steeds het houten speelgoed hadden dat hij voor hen gesneden had toen ze kinderen waren!

